

Fra Tøsedrengene til Italien: Anne Dorte Michelsen reflekterer levende i ny bog

Foto: Lærke Posselt

MONICA KROG-MEYER

Redaktør

31.08.2025

BØGER // ANMELDELSE – ”Udholdenhed er en af mine spidskompetencer,” skriver Anne Dorte Michelsen i begyndelsen af sin erindringsbog *Synger du stadig?*, der netop er udkommet. Hun, der de sidste 50 år har været en del af dansk musikliv, endda en meget væsentlig del, har haft brug for den udholdenhed.

Synger du stadig?

Forfatter: Anne Dorte Michelsen

Forlag: Gutkind

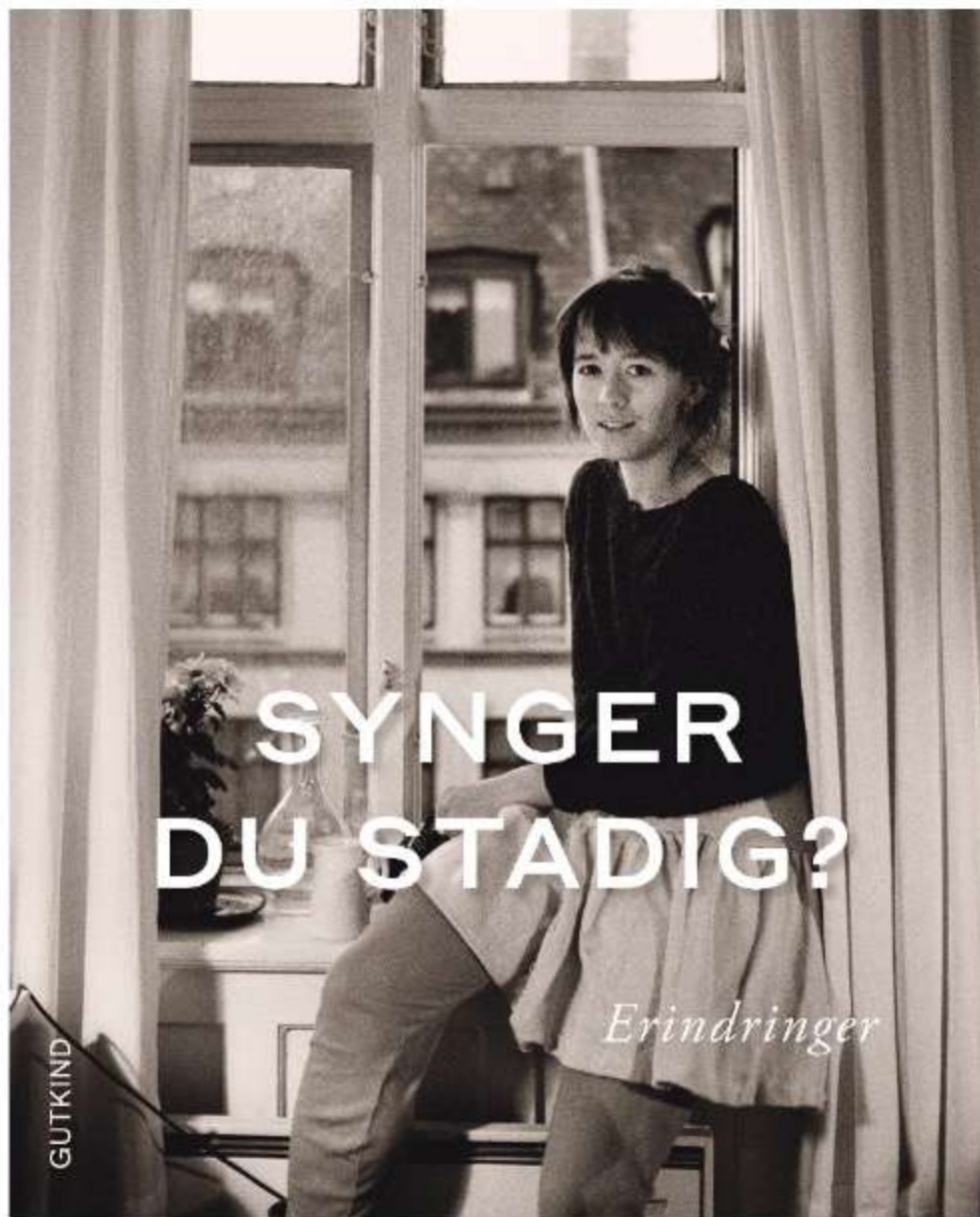
Udkom d. 28. august 2025

Vi kommer i *Synger du stadig?* meget tæt ind på den Anne Dorte Michelsen, som er mest kendt fra Tøsedrengene, Venter på far, fra duoen Maria Bramsen og Anne Dorte Michelsen og som solist. Hun er tekstforfatteren, sangeren og musikeren i en ufattelig lang række sange siden 1980. Så der er noget at se tilbage på i dansk musikliv.

Det er helt enkelt spændende at få hendes egen beretning og tanker om, hvordan hun møder de kunstnere, hun arbejder sammen med, om branchen, og hvordan hun oplever sin rolle som sangerinde

I det private er der også erfaringer: Kærester, flytninger, opbrud og nye boliger, skilsmisse og alt det, der kan få skuden til at vippe.

ANNE DORTE MICHELSEN

Men når man læser hendes erindringer, får man indtryk af, at sangene har været hendes kompas og redningskrans. Hvis der er noget, der tynger, så letter det, når det lander i de linjer, der er starten på en sang, fx fra Tøsedrengenes repertoire:

*Hvordan kan jeg ligge her hos dig i natten
og være kold som vinterregn?
Engang var du den allervigtigste i verden.*

*Nu du allermest i vejen.
Imellem os er marker fyldt med gammel sne,
jeg fatter stadig ikke, hvordan det ku' ske.*

*Vi var engang så tæt,
jeg dansede kun for dig...*

I sangene foldes hendes eftertænksomhed tydeligt ud. Her kan hun søge ly, når det hele bliver for meget. Her kan hun klare hjernen og finde ro.

Anne Dorte Michelsens trefløjede altertavle

Bogen er skrevet i tre spor:

I det første om sin barndom og opvækst på musikalsk lilleskole i Aarhus, kreative hippieforældre, der flyttede på landet, mens hun blev i byen og klarede sig selv, fra hun var 16. Hvordan hun blev optaget af byens kreative musikermiljø og stort set uddannede sig selv. Hele den musikalske rejse vi andre har nydt godt af. Samarbejder, spillesteder, bandliv og kærester.

Andet spor giver os indblik i nutiden efter en hård skilsmisse, hvor hun føler sig ”som perlekæden, der er sprunget” – tilmed som mor, der må indse, at børnene er flyttet hjemmefra, i gang med deres eget liv, og hun er i en ny bolig, der bare føles tom.

For hvad nu? Jo, hun forelsker sig i et lille vidunderligt hus i Italien højt oppe i bakkerne med den smukkeste udsigt. Huset viser sig at være det mest faldefærdige håndværkertilbud, som hun dog stædigt tror på.

Det er en erkendelsesrejse, for hvem er jeg nu? Hvor skal jeg hen? Hvem har brug for mig nu? Og hvordan er jeg nået hertil?

Det tredje spor er originalt, og jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal kalde det. Det er tidløse essays om musikken, sangene, om rytme og om formidling.

De afsnit er sat med en anden font og på gråt papir, modsat de andre hvide sider.

Hver af de tre spor holder sig til deres egen kronologi, og man springer med lethed fra beskrivelsen af fx hendes møde med Gitte Naur tilbage i 1974 i Aarhus med den begyndende status som Danmarks musikby nr. 1, med nattefester, seriøs

bordtennistræning og de to unge sangerinders første musikalske samarbejde – tostømmigt og med spanske guitarer hjemme hos en af dem – og videre til hendes lejlighed på Vesterbro i 2022, hvor hun skal finde energien frem til at tage på turné med Maria Bramsen efter anden coronanedlukning. Ved første koncert skråler publikum på sange fra tiden med Tøsedrengene. Så er man savnet, men nok ikke helt på den måde, hun havde forestillet sig.

Foto: Lærke Posselt

Tilbage til Aarhus i 70'erne, om spillestederne, om de store navne, vi alle kender: Gnags, Shit og Chanel, TV2 osv. – og så frem til Comosøen til det faldefærdige hus, der skaber smertelige erkendelser om alt for mange adresser i hendes liv:

”Har flyttet flere gange, end jeg kan forsvare. Når de gamle huse blev fyldt med for mange skuffede forventninger, måtte de skiftes ud. Nye stuer. Nye haver. Alligevel kom jeg ikke for alvor nærmere drømmen.”

Sådan nyder man at skifte mellem hendes tanker om fortid og nutid for så at lande i et af de ‘grå’ afsnit. Eviggyldige og faglige tanker om at være sangerinde eller om at være kvinde i musikbranchen. Som læser er man med hele vejen.

En sproglig fornøjelse

Det er helt enkelt spændende at få hendes egen beretning og tanker om, hvordan hun møder de kunstnere, hun arbejder sammen med, om branchen, og hvordan hun

oplever sin rolle som sangerinde. Tilmed skriver hun klogt og godt, hun forstår at bruge sproget. Det bliver til vidunderlige formuleringer:

”Det ‘at gå i byen’ var noget, visse unge mennesker gjorde om natten, og alkoholikerne om dagen.”

Eller:

”Tidligere var kvinder i musikbranchen som øer i et hav af mænd, og som regel var der ingen færgedrift. I dag kan vi dele erfaringer. Vi mødes, vi lytter, vi skaber rum for samtale og fællesskab. Vi ser vores egne oplevelser i et nyt og større perspektiv, og mange ting bliver lettere at forstå.”

Jeg holder også meget af hendes beskrivelse af, hvor vidunderligt det er at spille musik:

”Tag alt det gode ved motion, sex, naturoplevelser, fortrolighed og meditation. Det tilfredsstillende ved at lære noget, at løse en gåde, at finde et svar, skabe en sammenhæng. Tag glæden ved fodbold, den bløde aflevering, det store øjeblik og det forløsende skud på mål, det, der hænger triumferende i nettet. Læg det hele sammen og gang med 10. Sådan cirka er det at spille og skrive musik.”

Det er lige før, jeg forstår helt ind til benet, hvad hun vil sige, uden at have egne erfaringer at hænge det op på. Det er bare enkelt og virkelig godt beskrevet.

[Klik dig videre til meget mere kulturstof her.](#)

Anne Dorte Michelsen

gutkind

Monica Krog-Meyer

Tøsedrengene

MONICA KROG-MEYER

Monica Krog-Meyer, tidl. radiovært, nu skribent, deltidspensionist og mormor. Født 1950, programmedarbejder og studievært. Har taget turen fra P3, via P4 og til P5. Jeg skrev i 2010 "Plusalderen - vi bliver jo bare ved!", der medfører mange muntre foredrag rundt i Danmark.

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland